

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

LIX. Abigailis prudentia Davidem placat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

regem, in oppidum Noben ad Achimelechum Pontificem (de quo supra) contendit.

In Ziphæa deinde solitudine, & magna rerum necessariorum penuria Davidem versantem, non omisit Ionathas invisere: renovatisque fœderis, & amoris pristini monumentis; ad alacriter omnia ferenda, regni que certissimam expectationem, excitare. Tanta veræ dilectionis vis erat: ut, quidquid in Davidem, *Alterum se*, transferret; id tanquam sibi datum, amicissimus animus reputaret. Et quamvis ex eo tempore uterque ex alterius abierit oculis, non tamen abijt è pectore; manet alta mente repositus nexus amicitiae, in omnes posteros propagandæ. Nec ea vis amoris restincta est, cum luctuosa fata Saulem, & filios extinxerunt; David enim intellecto, Ionatham in prælio cecidisse, quibus non gemitibus & fletibus charissimi capitis funus luxit; Ibi tum, auditæ voces: *Doleo super te, frater mi Ionathas, decore nimis, & amabilis valde super amorem mulierum. Sicut mater unicum diligit filium, ita te diligebam.* 2. Reg. c. 1. Quid posset amor ipse loqui, vel ad affectum tenerius: vel ad amicitiam constantius: vel ad merorem tristius? Verè rarum par, & speculum amantium Ionathas & David. Nam sicut navis in tempestate dignoscitur, ita amicitia vera in rebus duris & asperis.

NARRATIO LIX.
ABIGAIL, NABALIS
UXOR DAVIDEM
 PLACAT. 1, Reg. 25. Anno Mundi 2977. Ante
 Christum 1076. Lacte

L Acte dicuntur restingui fulminum ignes, verborum verò comitate iracundiæ motus sopiuntur. Davidem Saulis regis odia, quemadmodum memoratum est, nullo patiebantur loco consistere, acerbam credentis esse vitam sibi; suam innocenti nisi eripuisset; quò factum, ut fugitivo, cum virorum sexcentorum comitatu de silva in silvam per loca deserta fuerit demigrandum, in magna rerum penuria ac egestate. Habitabat non procul monte *Carmelo*, *Nabal*; homo tam fatuus, quam opulentus ruris, pecorisque; moribus agrestibus, & ab humaniore vita remotis. Instruxerat is forte domi suæ convivium lautum & splendidum, tonsuræ ovium tempore, ex qua priscis suæ ferè redibant opes. David usus opportunitate hilaritatis convivialis, mittit ex solitudine *Pharanis*, ubi tum delitescibat, decem e suis, qui sportulas ac stipem petant, militi vago & egeno; cum mercedem pro defensione pecoris exigere potuissent; quippe, qui non tantum ipsi, quamquam obæراتi, & ex raptò vivere assueti, nullam gregi noxam intulissent; sed insuper ab illo latrocinantium Arabum incursiones avertissent: ejus rei, fideique testes appellant ipsos *Nabalis* pastores; tribueret igitur rogantibus, sive mallet, merentibus, quò vel famem solarentur. Debit ea petendi modestia avarum etiam pectus emollire, nisi homo durus & asper, hominem exuisset; rejicit igitur rogatores non modò stipe militari vacuos, sed præter id oneratos contumeliâ, quid enim sibi negotij eum Davide, *Isai* filio, & socijs erronibus, ab ira dominorum profugis: æquum haud esse, ut exedant fugitivi servi, quod suis ipse tonfori-

foribus intrivisset : irent vias suas vagabundi prædatores , & alias in silvis excuterent quercus , se com-
meatum malè feriatibus ventribus non præbiturum.

Quibus ad Davidem , alia omnia expectantem renuntiatis , iustò ferventiùs exardescens , ut lætè patientia fit furor , jubet accingere se ferro commilites , omnino quadringentos , reliquis ad sarcinas remanentibus : juratque , se occidione occisurum , omnem Nabalis familiam , ne cane quidem ad servandas fores relicto. Et atrocitati minarum respondisset eventus ; nisi furoris æstum prudentia mulieris restinxisset. Nam interea famulorum quispiam , qui colloquio interfuerat , nuntiat *Abigaili* , quàm contemptim & barbarè respondisset herus æquis militum precibus , quorum vicinia non solum innoxia pecoribus , sed utilis etiam & necessaria adversus prædones Arabes fuisset ; nunc irritatos vecordia herili militares animos , in gravem haud dubiè tempestatem erupturos , eam nisi averteret solertia & comitas heræ. Quæ cum accepisset *Abigail* , pro eo , ut periculum monebat , sollicita , constituit muneribus placare Davidem , vulnerique , quod avaritia & acerbitas mariti fecerat , suam lenitate & liberalitate mederi. Sine cunctatione componit in viam ducentos panes , duos cados vini , quinque coctos arietes , quinque modios farinae , centum sportulas ficuû uvæ passæ , fiscinas ducentas , eamque asinis annum imponit , cum mandato , ut servi maturarent , seque præcederent , confestim secuturam. Mox abiit & ipsa , in salutatio maritò , ne homo versipellis & morosus , inijceret moram profectio.

Ad

Ad pedem Carmeli montis asinâ vehenti, occur-
 rit David cum armata virorum manu, neces & fu-
 nera spirans; quibus illa conspectis, ocyùs è jumen-
 to desilire; Ductoris ad pedes accidere, melleâ lin-
 guæ suadâ viam veniæ parare ac gratiæ: Esse mari-
 tum hominem bardum, vecordem, ebrietati dedi-
 tum, decori ac honesti expertem: contemptu pro-
 inde digniorem, quàm irâ; se verò longè abesse à
 culpa, illatæ per ipsum injuriæ, quippe domo ab-
 sentem; secus, prolixè se testaturam fuisse officia, ac
 liberalem voluntatem; id quod nunc faciat mune-
 ribus allatis; amplas autem se Numini debere gra-
 tias, gratulationem Davidi; qui divinitus prohibi-
 tus sit, innocentem ne sanguinem misceret cum no-
 xio: exoptare se votis omnibus, ut quosquos in ho-
 stibus is numeraret; eos subijceret sub pedes, in
 præmium clementiæ, & condonatiæ inimicis offen-
 sâ; & verò non optare se modò, sed præfagire quo-
 que magnis ipsum prælijs victorem, in regium esse
 solium à DEO evehendum, magnisque felicitati-
 bus beandum: inter eas principem occupare locum,
 animum rectè sibi conscium, & sceleris integrum;
 ad ultimum rogare se, ne omitteret sui, ancillæ po-
 stremæ meminisse, quando vel votis, vel præfagijs
 suis, esset eventus fidem facturum. Erat hoc aquam
 affundere flammis. David oratrice tam eloquente
 mitigatus, mox omnem ulciscendi cupidinem abij-
 cere: dicere gratias Divinæ Providentiæ de submissa
 in occursum prudentiæ tam facundæ fæminâ, cujus
 eloquium à cogitato scelere sese abduxisset; accep-
 tis inde muneribus, multa cum benevolentia, & re-
 missæ injuriæ significatione, Abigailem ab se dimit-
 tere.

tere. Hæc domum reversa, medijs epulis, & convivantium lætitiæ cum supervenisset, maritum, qui pro more se vino liberaliùs invitârat, discriminis, quod impenderat, monere supersedit; quid enim carmen asino? distulit igitur commonitionem in lucem alteram, quando exhalatâ crapulâ, aditum haberet ad aurem, sensumque sobrium. Cohorsit ad narrationem uxoris, Nabal, stuporêque percussus tantum non in saxum obriguit; paucisque post diebus, DEO pœnas inhumanitatis & præposteræ tenacitatis reposcente, morbo sublatus est repente. Agnovit David & fructum suæ Clementiæ, & oculum Divinæ Justitiæ, tum maximè vigilantem, quando ad injurias acceptas connivent homines; Et quia Abigailis rara cum virtute conjuncta venustas, meliorem pridem virum merebatur, adjecit ad ejus nuptias animum David; in cujus ipsa manum, ubi funus eluxit maritale, convenit, inque dotem omnes præclaræ matronæ laudes attulit. Felix utique connubium, quod eximia modestia & prudentia auspicata: insignis liberalitas conciliavit: egregia animorum moderatio utrinque copulavit.

NARRATIO LX.
 ABNERIS, DUCIS
 BELLICI, GESTA ET
 FUNUS.

2. Reg. cap. 2. & 3. Annis Mundi 2982. 2983.
 Ante Christum, 1071, 1068

Homi